

Sygn. akt III CNP 71/07

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela P. S.A. w W.
przeciwko dłużnikom B. K. i W. K.
przy udziale Komornika Rewiru V przy Sądzie Rejonowym w K.
o świadczenie pieniężne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2007 r.,
na skutek skargi pozwanych
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 sierpnia 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

B. K. i W. K. wnieśli o stwierdzenie niezgodności prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 sierpnia 2005 r. w sprawie CZ .../05 wskazując naruszenie wymienionych w skardze przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

Zaskarżonym w tym trybie postanowieniem Sąd Okręgowy w K., w sprawie egzekucyjnej ze skargi na czynność Komornika Rewiru V przy Sądzie Rejonowym w K. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku P. S.A. przeciwko dłużnikom B. K. oraz W. K. o świadczenie pieniężne, na skutek zażalenia Komornika Rewiru V na postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 maja 2005 r., zmienił punkt 2 i 3 tego postanowienia w ten sposób, że oddalił skargę oraz odrzucił zażalenie w pozostałej części.

Postanowieniem z dnia 6 maja 2005 r. Sąd Rejonowy oddalił skargę dłużników B. i W. K. skierowaną do postanowienia Komornika Rewiru V przy Sądzie Rejonowym w K. o umorzeniu postępowania (punkt 1 postanowienia) oraz zmienił pkt 2 postanowienia tego Komornika i ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w wysokości 1.948,52 złotych oraz uchylił w całości pkt 3 postanowienia Komornika. Obniżając znacznie koszty postępowania egzekucyjnego Sąd Rejonowy uznał, że w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela złożony po upływie roku od otrzymania przez organ egzekucyjny wniosku o wszczęcie egzekucji, nie należy opłata w wysokości 15% egzekwowanego roszczenia. W związku z tym Sąd przyjął, że brak jest podstaw do wzywiania dłużników do zapłaty kwoty 59.417,03 złotych, które to wezwanie wypełniało punkt 3 zaskarżonego postanowienia.

Skarga dłużników o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. została oparta na naruszeniu art. 45 ust. 2, art. 49 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji w brzmieniu obowiązującym do 13 listopada 2004 r., na naruszeniu art. 49 ust. 1 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym do 18 maja 2006 r. w związku z art. 770 k.p.c. oraz naruszeniu art. 49 ust. 1 i 2 i art. 59 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia także w związku z wyrokami Trybunału

Konstytucyjnego z dnia 17 maja 2005 r. (P 6/04) oraz z dnia 8 maja 2006 r. (P 18/05).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje – poza nie mającym znaczenia w rozpoznawanej sprawie wyjątkiem z § 2 tego artykułu - jedynie od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie.

Przy tak określonej kategorii orzeczeń poddanych ocenie w drodze nadzwyczajnego środka w postaci skargi o stwierdzenie ich niezgodności z prawem, wymaga przede wszystkim rozważenia dopuszczalność skargi dłużników, skierowanej do reformatoryjnego orzeczenia Sądu drugiej instancji, obejmującego wyłącznie koszty postępowania egzekucyjnego i to bez względu na to, czy trafne są zarzuty podniesione w skardze.

Według definicji jaka ostatecznie ukształtowała się w judykaturze na użytek postępowania rozpoznawczego, postanowienia kończące postępowanie w sprawie to postanowienia, które kończą pewną całość poddaną pod osąd, kończą całość postępowania, a nie tylko jego fragment, to postanowienia, których uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty (por. m.in. uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 31 maja 1998 r. III CZP 44/98 OSNC 1999, nr 5, poz. 87 oraz z dnia 6 października 2000 r. III CZP 31/100 OSNC 2001 r., nr 2, poz. 22).

Postępowanie egzekucyjne charakteryzuje się jednak tym, że osiągnięcie jego celu jakim jest zaspokojenie wierzyciela, nie znajduje wyrazu w postaci odrębnego orzeczenia ale co najwyżej zaznacza się na tytule wykonawczym wynik egzekucji (art. 816 k.p.c.).

Dlatego na gruncie postępowania egzekucyjnego do kończących postępowanie należy zaliczać także te postanowienia, które kończą jego zasadniczą, samodzielną część (np. prawomocne postanowienie sądu co do przybicia – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1973 r. III CRN 344/72 OSNCP 1973, nr 7-8, poz. 144, postanowienie o wygaśnięciu skutków przybicia i utracie rękojmi – postanowienie z dnia 17 stycznia 1997 r. II CKU 54/96).

Przeciwieństwem tych postanowień są postanowienia rozstrzygające kwestie incydentalne, wypadkowe. Do tej kategorii zaliczają się postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 11 października 2005 V CNP 36/05 niepubl., z dnia 24 października 2006 r., z dnia 26 kwietnia 2007 r., III CNP 67/06 nie publ.).

Incydentalny charakter postanowień obejmujących zasady ponoszenia kosztów postępowania stanowi również na gruncie postępowania rozpoznawczego przeszkodę do rozpoznania skarg o stwierdzenie ich niezgodności z prawem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r. II CNP, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 26 kwietnia 2007 r. sygn. akt II CNP 49/07 npubli.).

W tej sytuacji przyjąć należy, podobnie jak w postępowaniu rozpoznawczym, że nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia sądu drugiej instancji co do wysokości kosztów postępowania.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę dłużników jako niedopuszczalną.